

TORNYOT RAKTAM

Húsz évvel ezelőtt nyugtalanító hírek érkeztek a déli határ felől. Romániában kitört a forradalom. Magyarországon az emberek reménykedtek, aggódtak és lesték a híreket. Ám volt, aki nem gondolkodott, csak pakolt és ment, hogy segítsen. Ilyen volt egy debreceni presszótulajdonos is: Szabó Józsefnek hívták. Öt év múlva pedig Magyarország kezdte megtanulni a nevet: aloe vera. Hogy mi az összefüggés? Aki még nem tudná, annak elmeséljük.

Az egész életemet áthatotta a vágy: szabadságban élni – kezdi Szabó József, aki Magyarországra álmodta a Forever Living Productsot. Az álom persze nem volt mindig ilyen nagytű: néhány flakon krémmel és étrend-kiegészítővel kezdődött, no meg néhány hideg éjszakával egy frankfurti lerakat parkolójában.

Szabadságban élni annyit jelent, hogy azt csinálom, amit akarok, azzal dolgozom, akivel akarok, én határozom meg az utamat és fegyelmezem magamat.

Ez nem volt mindig így?

Korántsem. Amikor az ember elvégzi az iskoláit és kikerül az életbe, azt hiszi, minden szép lesz majd. Aztán megkínálnak bennünket pofonokkal jobbról-balról, és bár elkezdünk dolgozni, valahogy úgy érezzük, mintha mindig egy számmal kisebb mellényt hordanánk, mint kellene. Kerestem mindig a helyet, ahol megtalálom önmagam. Láttam egy mintát: szüleim – egyszerű gyári munkások – rengeteget dolgoztak azért, hogy engem és a húgomat fel tudjanak nevelni.

Később, felnőve egy áruház üzemeltetési és rendészeti igazgatójaként láttam az igazságtalanságokat, és sosem tudtam beállni a sorba.

Többre vágyott?

Hát persze. 26 éves voltam, és láttam, hogy ebből a fizetésből nem lehet sarokházat építeni. Én meg nagyon szerettem volna jobb életminőséget, másfajta életet teremteni magamnak és majdani családomnak. Mire megnősültem, már állt a ház alapja. Kalákában építkeztünk barátokkal, egyik hétvégén ők építették az én házamat, a másikon én segítettem az övékben.

Ma ilyesmi nehezen elképzelhető...

Ha őrizzük a lángot, nem az. Az én életem tizenöt éve arról szól, hogy segítsek azoknak, akik szeretnének boldogulni abban a lehetőségben, amit Forevernek hívnak. Sosem mérlegeltem, hogy valaki mit akar az üzletből, hányszor kéri a segítségemet, mindig mentem, soha egy előadást vissza nem utasítottam. Erre büszke vagyok, és jó így élni, persze majd elfeledtem, hogy ezért még fizetnek is.

Azért addig, amíg megtalálta a végállomást, volt még néhány kitérő...

Megszületett Tamás fiam és Laura lányom, innen az egész életem a családról szól. Még meg sem történt a rendszerváltás, de már vállalkozó akartam lenni, és a megye első maszekjaként presszót nyitottam.

De hát nem is volt vendéglátós végzettsége...

Az nem, de egyet tudtam: hogyan szeretem, ha engem kiszolgálnak. És eszerint kezeltem a vendéget. Ennek meg is lett az eredménye, sokszor a terasz is betelt, kint ültek a járdán az emberek...

Mégis azt mondja, sokáig kereste a helyét.

Pontosan 38 éves koromig. Fagyizót nyitottam, próbálkoztam... de valahogy nem éreztem, hogy ott tartok, ahol szeretnék.

Egy telefonhívás formájában érkezett a megoldás. Ahogy már sokan hallották a történetet, Anton Gajdo jelentkezett Mannheimből: kiváló üzleti lehetőséget kínált. És a véletlen: épp akkor telefonált, amikor József Németországban volt. Mégis... Szabó úr háromszor mondott nemet, negyedikre aztán beadta a derekát. Mint mondja, érdekelte a jelenség, látta, hogy vonzza az embereket, hogy szabadságról szól, csak azt nem látta, hol ebben a pénz. Nemsokára az is kiderült... nem magától persze: a következő évben József több mint harmincszor tette meg az utat Debrecen és Frankfurt között, volt, hogy a kinti lerakat előtt aludt. Sok ellenvetést kapott, még maga is bizonytalan volt, de azért mindig akadt újabb és újabb ember, aki kipróbált ezt-azt. És a termék őt igazolta: ha lassan is, de lépésről-lépésre beindult a folyamat.

Hosszú hónapokba került, míg Berkics Mikit magam mellé tudtam állítani, több hónapot vártam, hogy igent mondjon Krizsó Ági, és nagy élmény volt, mikor egyévi agitáló munka után megjelent dr. Kassai Gabriella, Magyarország első orvos-forgalmazója.

Azóta igencsak felgyorsultak az események. Gondolta volna, hogy mindössze tizenöt év alatt idáig jutnak?

Sejtettem, hogy nagy dolgot tudunk létrehozni, de hogy ekkorát, azt nem. De abban biztos voltam, hogy ha etikus vagyok, ha itt érték a becsület, a tisztesség és a kitartás, akkor arra vevők lesznek az emberek. Tudtam, hogy a Forever útja nem is lehet más. És akik ezt követték, maradtak, és gyökeret vertek.

De hát mindenki nem lehet sikeres...

Mindenki lehetne, csak nem vagyunk hajlandók változni.

Tehát önnek is kellett?

Rengeteget. Ez az üzlet óvatosságra és bölcsességre int, ma már megfontoltabb vagyok, türelmesebb másokkal és pozitívan látom a világot. Ha ezt eleget csinálja bárki, előbb-utóbb ráhangolódik, ezért nem fogadom el, hogy ne lehetne mindenki sikeres. Persze meg kell hozni az áldozatot. Időt adni a nehézségeknek, és legyőzni azokat.

Kik kísérték az úton?

26 évig éltem házasságban, ebből 12 év a foreveres életünk volt. Mindenkinek azt javaslom, aki házasságban él, hogy ha elkezd, rögtön vonja be a társát. Sokszor eszembe jut az a felirat, ami a nyolcadikos olvasókönyvem hátulján állt, egy idézet József Attilától: „Csak az tudja megbecsülni mások munkáját, aki maga is dolgozik.” Vagyis fej fej mellett kell haladni, különben az egyik ember lemarad, és az bizony szakítópróba lehet.

József gyermekei is más utat választottak: ma 26 éves fia az IBS-en végzett, 20 éves lánya a Corvinus Egyetem média szakos hallgatója. József igyekezett átadni nekik élete egyik vezérlő elvét: halat adni, vagy megtanítani halászni, az nem ugyanaz. - Ezt tanítjuk a munkatársainknak, és ezt igyekeztem megértetni a körülöttem élőkkel is. – magyarázza. Ha a magánéletben nem is alakult minden úgy, ahogy József szeretne volna, az üzlet annál jobban virágzott. És mint Szabó úr mondja, még csak nem is ezért kezdte.

Kezdetben nem a pénzt láttam benne, inkább csak tetszett a kihívás, és motivált a vágy, hogy bejárjam a Földet. Aztán amikor megnyílt a magyar piac, és Rex Maughan a Hyatt szállóban azt mondta, a következő évre meghív minket New Yorkba, a világtalálkozóra, az határtalan felemelő élmény volt.

Nem vágyott magasabbra, és még magasabbra?

Nem voltak ilyen ambícióim. Hálózatépítő vagyok, és az is maradok mindig. Ez egy csapatmunka, mindenkinek megvan a szerepe ebben a hatalmas gépezetben. A „szürke eminenciások”, a hálózatépítők adják az alapját, de ott vannak azok is, akik kiszolgálják a hálózatot élükön dr. Milesz Sándorral. Örülök, hogy rátaláltam, és vele hihetetlen sikert érhattünk el a közép-európai régióban.

És mi az ön személyes sikere?

A legfontosabbnak azt tartom, hogy úgy tudok élni, ahogy a lelkiismerem

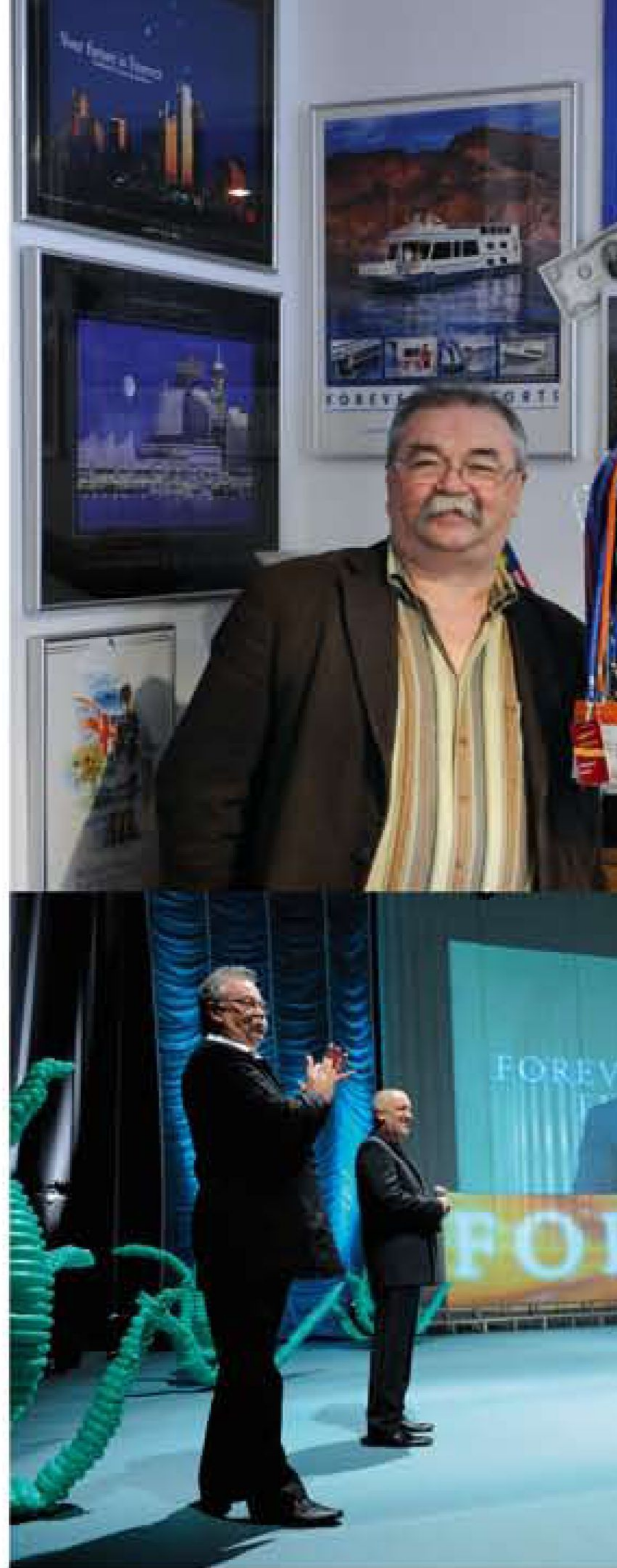
tem diktálja, szabadságban. Az apróbb nehézségektől eltekintve tudom, hogy ezt akartam az életemtől. Ma már van 1 millió partnerem Európában – noha 70 százalékukat nem is ismerem -, és egyre bővül a létszám. Nincsenek a piacnak határai, jönnek az új generációk, a 18-25 évesek, akik még a homokozóban ültek, amikor én elkezdtem. Egy a lényeg: mi legyünk az állandó pont.

De az „állandó pont” is nagy változásokat láthatott időközben.

Nemrég jöttem haza például Romániából, ahol három előadást tartottam, a vendéglátóm egy ötcsillagos szállodában helyezett el. Az a hölgy volt az, aki tizenkét évvel ezelőtt nehéz helyzetében, három gyerekkel kezdte az üzletet. A szemünk előtt változnak meg sorsok... Eszembe jutott az is, amikor tíz éve ugyanott Bukarestbe igyekeztem, hogy előadást tartsak. Hatszáz kilométert vezettem oda, hatszázat vissza, és senki nem jött el. Ahhoz képest most kétszáz ember hallgatott. Én azt mondom, nem is lehet egyik napról a másikra eredményeket elérni a Foreverben, de egyik évről a másikra nagyon is komolyakat.

Többször próbáljuk azt firtatni Szabó Józseftől, mit csinál, amikor nem dolgozik. De valahogy nem érti a kérdést. – Ami nem munka? – kérdi. – Munka alatt mit értünk? Hosszú időbe telik, mire rájövünk, nemigen osztja fel napjait munkára, és „másra”. Hiszen a Forever nem egyszerűen munka, hanem életforma nála. Végül hosszas unszolásra eszébe jut, mi is a kedvenc szenvedélye. Igaz, valamiképp az is az FLP-nek köszönhető...

Ha épp a cég nem visz minket a világ valamelyik pontjára, fogjuk magunkat, és elmegyünk magunk – mondja, és már sorolja: Új-Zélandon, a Milford-öbölben a fókáktól száz méterre hajóztam. De voltam Japánban, jártam a Fülöp-szigeteken, életemben olyan fehér homokot nem láttam... Legutóbb pedig

Törökország volt az úti cél a „Foreveren kívüli barátokkal” – ahogyan az alapító fogalmaz. Nem hiszünk a fülünknek: van még, akit Szabó József nem tudott meggyőzni?

Igyekeznünk kell, hogy felkeltsük mások érdeklődését, de ha nem sikerül, azt tiszteletben kell tartanunk. Ettől még egyre többen leszünk. Mi elhasználódunk, hiszen van egy természetes utunk ebben az életben, de a Forever és az eszmeiség túlél minket.

Tornyot raktam

Künn a jégfogú tél-sárkány havat prüszkölt,
zúzmarát szórt. Bömbölve járt a bükkerdőn;
a házak közt vadul táncolt. Benn duruzsolt a
kemence. Halk beszéd közt orsó pergett.
Apó a pucikpadon ült, száraz törökbúzáat fejtett.
Mintha-mintha most is látnám széles vállát, kurta nyakát,
nagy, bozontos szemöldökét, éles szemét, kemény arcát.
Lelke, miként az őserdő, melyben nem járt ember lába,
csodálatos ősvilág volt, babonák, mesék világa.
A mező volt iskolája. A természet a mestere.
Könyve a nagy csillagos ég, aranyos betűkkel tele.
Ott ültem a lábainál, mesét mondott, azt hallgattam.
Egy-egy csuszát felém dobott, amiből én tornyot raktam.
Nőtt a torony a csuszákból, keresztbe tett boronásan, és
ahogy nőtt, büszkeségem kezdett nem férni a házban.
Már a mesét sem hallgattam, építettem kábult lázban.
– Már a ház volt a toronyban és nem a torony a házban.
Apó figyelt. Munkám közben nézte, hogy rakom a tornyot,
majd egy csuszát hozzám dobott, és a tornyom összeomlott.
Csuszatornyom omladékán rettenetes dühös lettem.
Meg akartam ölni apót, de csak lassan sírni kezdtem.
Büszkeségem ott hevert a csuszák alatt összetörve.
Megdermedten vártam, hogy most: bár a világ összedőlne!
Nagyapám az ölébe vett, megcsókolta homlokomat.
Hadd el, ne sírj, kisunokám, ne bánd a csuszatornyodat.
Telhetetlen vágyaidból építsz te még nagyobbat is,
és a sors egy legyintéssel így ledönti azokat is.
Mint Apóé: építéssel telik el az egész élet,
de hogy tornyod betetőzd, azt te soha el nem éred.
Nem, mert bár az égig érjen: vágyaink még feljebb hágnak,
s tetőtlen tornyokból hullunk ölébe a zord halálnak.
Látod, a csuszák megvannak: újra lehet megint rakni.
Amit nem kezdhetsz el újra, csak azt szabad megsiratni!”
– A tűzön egy nyers faág sírt. Az eszterhán jégcsap lógott.
Apó mesélt, én hallgattam, s újra felraktam a tornyot.

/Horváth István (1942)/

